

ΚΥΡΙΑΚΗ ΒΑΡΥΣ ΗΧΟΣ

ΤΩ ΣΑΒΒΑΤΩ ΕΣΠΕΡΑΣ

ΕΝ ΤΩ ΜΙΚΡΩ ΕΣΠΕΡΙΝΩ

Στιχηρὰ Ἀναστάσιμα τῆς Ὁκτωήχου

Ὕχος βαρὺς

Δεῦτε ἀγαλλιασώμεθα τῷ Κυρίῳ, τῷ συντρίψαντι θανάτου τὸ κράτος, καὶ φωτίσαντι ἀνθρώπων τὸ γένος, μετὰ τῶν Ἀσωμάτων κραυγάζοντες· Δημιουργὲ καὶ Σωτὴρ ἡμῶν δόξα σοι. (Δίς)

Σταυρὸν ὑπέμεινας Σωτήρ, καὶ ταφὴν δι' ἡμᾶς, θανάτῳ δὲ ὡς Θεός, θάνατον ἐνέκρωσας· διὸ προσκυνοῦμεν τὴν τριήμερόν σου ἀνάστασιν, Κύριε δόξα σοι.

Ἀπόστολοι ἰδόντες τὴν Ἔγερσιν τοῦ Δημιουργοῦ, ἐθαύμασαν βοῶντες τὴν αἵνεσιν τὴν Ἀγγελικήν. Αὕτη ἡ δόξα τῆς Ἐκκλησίας, οὗτος ὁ πλοῦτος τῆς Βασιλείας, ὁ παθὼν δι' ἡμᾶς, Κύριε δόξα σοι.

Δόξα... Καὶ νῦν ... Θεοτοκίον Δογματικόν

Ὕχος βαρὺς

Φρικτὸν καὶ ἄρρητον ὄντως, τὸ ἐπὶ σοὶ πεπραγμένον, μυστήριον Ἄμιαντε! Λόγον γὰρ τῶν πάντων αἴτιον, ὑπὲρ αἰτίαν καὶ λόγον, τῷ ἀγίῳ Πνεύματι σωματωθέντα τέτοκας, ἐκ σοῦ τὴν σάρκα ἀνειληφότα, τῆς οἰκείας φύσεως, ἀμεταβλήτου μεινάσης· συνδραμόντων γάρ ἑκατέρων, αὐθυπάρκτως καθ' ὑπόστασιν ἐνικήν, διπλοῦς τῇ φύσει προέρχεται ὅλος Θεός, καὶ ὅλος ἀνθρωπος, τὴν ἐπ' ἀμφοῖν ὄλότητα, ἐνεργητικοῖς ἴδιώμασιν ἐνδεικνύμενος· πεπονθὼς γὰρ ἐν Σταυρῷ σαρκικῶς, ἀπαθὴς διέμεινεν ὁ αὐτὸς θεϊκῶς, ὥσπερ βροτὸς τεθνηκώς, ἀνεβίω ως Θεὸς τριήμερος, τὸ κράτος τοῦ θανάτου καθελών, καὶ φθορᾶς ῥυσάμενος τὸ ἀνθρώπινον. Αὐτὸν ως Λυτρωτήν, καὶ Σωτῆρα τοῦ γένους ἡμῶν, Θεομῆτορ αἴτησαι, καταπέμψαι ἡμῖν, τῶν οἰκτιρμῶν αὐτοῦ, τὸ μέγα ἔλεος.

Ἀπόστιχα τῆς Θεοτόκου, Προσόμοια

Καταφρονήσαντες πάντων [το ακούτε](#)

Ἀνέστης ἐκ τοῦ τάφου, Σωτὴρ τοῦ κόσμου, καὶ συνήγειρας τοὺς ἀνθρώπους, σὺν τῇ σαρκὶ σου, Κύριε δόξα σοι.

Στίχ. Μνησθήσομαι τοῦ ὀνόματός σου ἐν πάσῃ γενεᾷ καὶ γενεᾷ.

Ἀνατολὴ τοῦ Ἡλίου, τοῦ νοητοῦ Παρθένε γέγονας, ἐπὶ δυσμῶν τῆς καθ' ἡμᾶς γενομένου φύσεως, ἀλλ' ως ἔχουσα παρρησίαν, αὐτὸν ἐκδυσώπησον Θεοτόκε πανύμνητε, ἀμετρήτων πταισμάτων ἐλευθερῶσαι, τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Στίχ. Ἅκουσον, θύγατερ, καὶ ἵδε, καὶ κλῖνον τὸ οὖς σου, καὶ ἐπιλάθου τοῦ λαοῦ σου καὶ τοῦ οἴκου τοῦ Πατρός σου.

Ράβδος ῥίζης Παρθένε, τοῦ Ἱεσσαὶ σαφῶς ἐβλάστησας, τὸν τὰ φυτὰ τῆς ἀπάτης, ἐκ ῥίζης ἀφανίσαντα, ἀλλ' ως ἔχουσα παρρησίαν, ἀπαύστως ἱκέτευε, ἐκριζῶσαι Πανύμνητε, τὰ τῆς καρδίας μου πάθη, καὶ τὸν αὐτοῦ ἐμφυτεῦσαι φόβον, καὶ σῶσαι με.

Στίχ. Τὸ πρόσωπόν σου λιτανεύσουσιν οἱ πλούσιοι τοῦ λαοῦ.

Πύλη Θεοῦ Παναγίᾳ, ἐκ τῶν πυλῶν τοῦ ἄδου ῥῦσαι με, καὶ μετανοίας τὴν ὁδόν, κάμοὶ καθυπόδειξον, δι' ἧς εὐρήσω πύλην, τὴν πρὸς ζωὴν εἰσάγουσαν, ὁδηγὲ πλανωμένων, πιστῶν ἀνθρώπων τὸ γένος φρούρησον, καὶ σῶσον τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα... Καὶ νῦν ... Θεοτοκίον

Ἐκ σοῦ παναγίᾳ Θεοτόκε Παρθένε, ἀφράστως ἐτέχθη Χριστὸς ὁ Θεὸς ἡμῶν, ἀληθῶς ὑπάρχων Θεὸς προαιώνιος, καὶ ἀνθρωπος πρόσφατος, τὸ μέν, ὃν αἴδιος, τὸ δέ, δι' ἡμᾶς γενόμενος· σφῆςει γὰρ ἐν ἑαυτῷ,

έκατέρας φύσεως τὴν ιδιότητα, τὴν μέν, διαλάμπων θαύμασι, τὴν δέ, πιστούμενος πάθεσιν· ὅθεν εῖς καὶ ὁ αὐτός, καὶ θνήσκει ως ἄνθρωπος, καὶ ως Θεὸς ἀνίσταται, ὃν ίκέτευε, σεμνὴ Ἀπειρόγαμε, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ἀπολυτίκιον Ἡχος βαρὺς TO AKOYTE

Κατέλυσας τῷ Σταυρῷ σου τὸν θάνατον, ἡνέφξας τῷ Ληστῇ τὸν Παράδεισον, τῶν Μυροφόρων τὸν θρῆνον μετέβαλες, καὶ τοῖς σοῖς Ἀποστόλοις κηρύζτειν ἐπέταξας· ὅτι ἀνέστης Χριστὲ ὁ Θεός, παρέχων τῷ κόσμῳ τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα... Καὶ νῦν ... Θεοτοκίον

Ως τῆς ἡμῶν Ἀναστάσεως θησαύρισμα, τοὺς ἐπὶ σοὶ πεποιθότας Πανύμνητε, ἐκ λάκκου καὶ βυθοῦ πταισμάτων ἀνάγαγε· σὺ γὰρ τοὺς ὑπευθύνους τῇ ἀμαρτίᾳ, ἔσωσας τεκοῦσα τὴν σωτηρίαν, ἡ πρὸ τόκου Παρθένος, καὶ ἐν τόκῳ Παρθένος, καὶ μετὰ τόκου πάλιν οὖσα Παρθένος.

ΕΝ ΤΩ ΜΕΓΑΛΩ ΕΣΠΕΡΙΝΩ

Ἡχος βαρὺς

Δεῦτε ἀγαλλιασώμεθα τῷ Κυρίῳ, τῷ συντρίψαντι θανάτου τὸ κράτος, καὶ φωτίσαντι ἀνθρώπων τὸ γένος, μετὰ τῶν Ἀσωμάτων κραυγάζοντες· Δημιουργὲ καὶ Σωτὴρ ἡμῶν δόξα σοι.

Σταυρὸν ὑπέμεινας Σωτήρ, καὶ ταφὴν δι' ἡμᾶς, θανάτῳ δὲ ως Θεός, θάνατον ἐνέκρωσας· διὸ προσκυνοῦμεν τὴν τριήμερόν σου ἀνάστασιν, Κύριε δόξα σοι.

Ἀπόστολοι ιδόντες τὴν Ἔγερσίν τοῦ Δημιουργοῦ, ἐθαύμασαν βοῶντες τὴν αἵνεσιν τὴν Ἄγγελικήν. Αὕτη ἡ δόξα τῆς Ἐκκλησίας, οὗτος ὁ πλοῦτος τῆς Βασιλείας, ὁ παθὼν δι' ἡμᾶς, Κύριε δόξα σοι.

Κāν συνελήφθης Χριστέ, ὑπὸ ἀνόμων ἀνδρῶν, ἀλλὰ σύ μου εἶ Θεός, καὶ οὐκ αἰσχύνομαι, ἐμαστίχθης τὸν νῶτον, οὐκ ἀρνοῦμαι. Σταυρῷ προσηλάθης, καὶ οὐ κρύπτω· εἰς τὴν Ἔγερσίν σου καυχῶμαι· ὁ γὰρ θάνατος σου ζωὴ μου. Παντοδύναμε καὶ φιλάνθρωπε, Κύριε δόξα σοι.

Δαυΐτικὴν προφητείαν ἐκπληρῶν, Χριστὸς μεγαλειότητα, ἐν Σιών, τὴν οἰκείαν Μαθηταῖς ἐξεκάλυψεν, αἰνετὸν δεικνὺς ἔαυτόν, καὶ δοξαζόμενον ἀεί, σὺν Πατρὶ τε καὶ Πνεύματι ἀγίῳ, πρότερον μὲν ἄσαρκον ως Λόγον, ὕστερον δὲ δι' ἡμᾶς, σεσαρκωμένον, καὶ νεκρωθέντα ως ἄνθρωπον, καὶ ἀναστάντα κατ' ἐξουσίαν ως φιλάνθρωπον.

Κατῆλθες ἐν τῷ Ἅδῃ Χριστὲ ως ἡβουλήθης, ἐσκύλευσας τὸν θάνατον, ως Θεὸς καὶ Δεσπότης, καὶ ἀνέστης τριήμερος, συναναστήσας τὸν Ἀδάμ, ἐκ τῶν τοῦ Ἅδου δεσμῶν καὶ τῆς φθορᾶς, κραυγάζοντα καὶ λέγοντα· Δόξα τῇ Αναστάσει σου, μόνε φιλάνθρωπε.

Ἐν τάφῳ κατετέθης, ως ὁ ὑπνῶν Κύριε, καὶ ἀνέστης τριήμερος, ως δυνατὸς ἐν ἰσχύῃ, συναναστήσας τὸν Ἀδάμ, ἐκ τῆς φθορᾶς τοῦ θανάτου, ως παντοδύναμος.

Θεοτοκίον

Μήτηρ μὲν ἐγνώσθης, ὑπὲρ φύσιν Θεοτόκε, ἐμεινας δὲ παρθένος, ὑπὲρ λόγον καὶ ἔννοιαν, καὶ τὸ θαῦμα τοῦ τόκου σου, ἐρμηνεῦσαι γλῶσσα οὐ δύναται· παραδόξου γὰρ οὕσης τῆς συλλήψεως Ἄγνη, ἀκατάληπτός ἐστιν ὁ τρόπος τῆς κυήσεως· ὅπου γὰρ βούλεται Θεός, νικᾶται φύσεως τάξις. Διό σε πάντες Μητέρα τοῦ Θεοῦ γινώσκοντες, δεόμεθά σου ἐκτενῶς. Πρέσβευε τοῦ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ἀπόστικα

Ἡχος βαρὺς

Ἀνέστης ἐκ τοῦ τάφου, Σωτὴρ τοῦ κόσμου, καὶ συνήγειρας τοὺς ἀνθρώπους, σὺν τῇ σαρκὶ σου, Κύριε δόξα σοι.

Τὸν ἀναστάντα ἐκ νεκρῶν, καὶ φωτίσαντα τὰ πάντα, δεῦτε προσκυνήσωμεν· ἐκ τῆς τοῦ Ἅδου γὰρ τυραννίδος, ἡμᾶς ἡλευθέρωσε, διὰ τῆς αὐτοῦ τριημέρου Ἔγέρσεως, ζωὴν ἡμῖν δωρησάμενος, καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Ὑπὸ τὸν Ἅδην κατελθὼν Χριστέ, θάνατον ἐσκύλευσας, καὶ τριήμερος ἀναστάς, ἡμᾶς συνανέστησας,

δοξάζοντας τὴν σὴν παντοδύναμον Ἔγερσιν, Κύριε φιλάνθρωπε.

Φοβερὸς ὥφθης Κύριε, ἐν τάφῳ κείμενος ώς ὁ ὑπνῶν, ἀναστὰς δὲ τριήμερος ώς δυνατός, τὸν Ἀδὰμ συνανέστησας κραυγάζοντα· Δόξα τῇ Ἀναστάσει σου, μόνε φιλάνθρωπε.

Θεοτοκίον

Ὑπὸ τὴν σὴν Δέσποινα σκέπην, πάντες οἱ γηγενεῖς, προσπεφευγότες βοῶμέν σοι· Θεοτόκε ἡ ἐλπὶς ἡμῶν, ῥῦσαι ἡμᾶς ἐξ ἀμέτρων πταισμάτων, καὶ σῶσον τὰς ψυχάς ἡμῶν.

Ἀπολυτίκιον Ἡχος βαρὺς [TO AKOYTE](#)

Κατέλυσας τῷ Σταυρῷ σου τὸν θάνατον, ἡγέωξας τῷ Ληστῇ τὸν Παράδεισον, τῶν Μυροφόρων τὸν θρῆνον μετέβαλες, καὶ τοῖς σοῖς Ἀποστόλοις κηρύττειν ἐπέταξας· ὅτι ἀνέστης Χριστὲ ὁ Θεός, παρέχων τῷ κόσμῳ τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα... Καὶ νῦν ... Θεοτοκίον

Ως τῆς ἡμῶν Ἀναστάσεως θησαύρισμα, τοὺς ἐπὶ σοὶ πεποιθότας Πανύμνητε, ἐκ λάκκου καὶ βυθοῦ πταισμάτων ἀνάγαγε· σὺ γὰρ τοὺς ὑπευθύνους τῇ ἀμαρτίᾳ, ἔσωσας τεκοῦσα τὴν σωτηρίαν, ἡ πρὸ τόκου Παρθένος, καὶ ἐν τόκῳ Παρθένος, καὶ μετὰ τόκον πάλιν οὖσα Παρθένος.

ΕΝ ΤΩ ΜΕΣΟΝΥΚΤΙΚΩ

Κανὼν Τριαδικός, οὗ ἡ Ἀκροστιχὶς
Αἰνῶ, Τριάς, σὲ τὴν μοναρχικὴν φύσιν

Ωδὴ α' Ἡχος βαρὺς Ο Είρμὸς

Νεύσει σου πρὸς γεώδη [TO AKOYTE](#)

Ἄνοιξόν μου τὸ στόμα, τὸ νοερὸν τῆς καρδίας, καὶ χείλη τὰ ἔνυλα, πρὸς αἴνεσίν σου τρίφωτε, μία Θεότης ἀπάντων ἄδειν σοι ὡδήν, φωτουργὲ χαριστήριον.

Ἴνα τὸ ὑπερβάλλον, τῆς σῆς χρηστότητος δείξῃς, διέπλασας ἄνθρωπον, Τριὰς ἀπειροδύναμε, μόνην εἰκόνα πηλίνην, σοῦ τῆς ἀρχικῆς, πλαστουργὲ κυριότητος.

Νοῦς ὁ ἄναρχος Λόγον, συναϊδίως γεννήσας, καὶ Πνεῦμα συνάναρχον, ἐκλάμψας κατηξίωσεν, ἔνα Θεὸν κατ' οὐσίαν, σύμμορφον ἡμᾶς, προσκυνεῖν τρισυπόστατον.

Θεοτοκίον

Ωφθης ἐπὶ τῆς βάτου, τῷ Μωϋσῇ Θεοῦ Λόγε, ώς πῦρ καθαρτήριον, μὴ φλέγον δὲ τὸ σύνολον, τὴν ἐκ Παρθένου προτυπῶν σου, σάρκωσιν δι' ἡς, τους βροτοὺς ἀνεμόρφωσας.

Ωδὴ γ' Ο κατ' ἀρχὰς τοὺς οὐρανοὺς [TO AKOYTE](#)

Τὸν ἐνικὸν καὶ τριλαμπῆ, καὶ παντουργόν σε Δεσπότην, ἀνυμνοῦντες τῶν ἀμαρτιῶν, καὶ τῶν πειρασμῶν αἵτοῦμεν λύτρωσιν, ἀπειροδύναμε Θεέ· μὴ οὖν παρίδης τούς πίστει, σοῦ τὴν ἀγαθότητα δοξάζοντας.

Ράδαμνος ὥφθης ἐκ Πατρός, ώς ἀπὸ ρίζης ἀνάρχου, Θεὸς Λόγος καὶ ισοσθενής, σὺν τῷ συμφυεῖ καὶ θείῳ Πνεύματι, καὶ διὰ τοῦτο οἱ πιστοί, τριαδικὴν τοῖς προσώποις, μίαν Κυριότητα δοξάζομεν.

Ίσοκλεῇ καὶ συμφυῇ, τὴν τρισυπόστατον φύσιν, ἀμερίστως καὶ διαιρετῶς, καὶ μοναρχικὴν Τριάδα πάντες σε, δοξολογοῦμεν οἱ πιστοί, καὶ προσκυνοῦντες αἵτοῦμεν, τῶν πλημμελημάτων τὴν συγχώρησιν.

Θεοτοκίον

Ἀναλλοιώτως τοῖς βροτοῖς, ὁμοιωθεὶς κατὰ πάντα, Θεοῦ Λόγε Κόρης ἐξ ἀγνῆς, προῆλθες σαφῶς, καὶ πᾶσιν ἔδειξας, τὴν θεαρχίαν τριλαμπῆ, καὶ ἐνικήν τῇ οὐσίᾳ, τῶν ἀπαραλλάκτων ὑποστάσεων.

Κάθισμα

Ο δι' ἔμε ἀνασχόμενος [TO AKOYTE](#)

Ἡμαρτηκότας ἐλέησον, Τριὰς ἀγία τοὺς δούλους σου, οὓς δέξαι μετανοοῦντάς σοι Εὔσπλαγχνε, καὶ συγχωρήσεως ἀξίωσον.

Δόξα... Καὶ νῦν ... Θεοτοκίον, ὅμοιον

Τὰς κακωθείσας ψυχὰς ἡμῶν, ταῖς ἀμαρτίαις ἀγάθυνον, πάναγνε Θεοτόκε, καὶ λύτρωσαι πταισμάτων, τοὺς σὲ ὑμνοῦντας Θεονύμφευτε.

‘Ωδὴ δ’ Ὁ Πατρικοὺς κόλπους [ΤΟ ΑΚΟΥΣΤΕ](#)

Συνεκτικὴ τρίφωτε Μονάς, θεαρχικὴ καὶ σωστικὴ τῶν ὄλων τοὺς σοὺς ὑμνῳδοὺς νῦν περιφρούρησον, καὶ σῶσον ἐκ θλίψεων, καὶ παθῶν καὶ πάσης κακώσεως.

Σημαντικῶν λέξεων τῆς σῆς, ἀκαταλήπτου τριφαοῦς Θεότητος, ἀποροῦντες ἀνυμνοῦμέν σε, φιλάνθρωπε Κύριε, καὶ δοξάζομέν σου τὴν δύναμιν.

Ἐπὶ τῆς γῆς ὡς ἐν οὐρανοῖς, σὺν Ἀσωμάτων τοῖς χοροῖς, Μονάς, Τριάς, ἀμερίστως σε μερίζομεν, καὶ πόθῳ δοξάζομεν, ὡς τῶν ὄντων πάντων δεσπόζουσαν.

Θεοτοκίον

Τῆς Πατρικῆς δόξης οὐκ ἐκστάς, εἰς τὴν ἡμῶν ἐσχατιὰν κατῆλθες ἐκών, σαρκωθεὶς ὁ Ὑπερούσιος, καὶ πάντας ἀνύψωσας, πρὸς τὴν θείαν δόξαν ὡς εὔσπλαγχνος.

‘Ωδὴ ε' Οἱ ὄρθριζοντες [ΤΟ ΑΚΟΥΣΤΕ](#)

Ἡ ἀρχίφωτος φύσις, Τριὰς τοῖς χαρακτῆρσι, καὶ Μονὰς ἐν βουλήσει, καὶ δόξῃ καὶ τιμῇ, κραταίωσον ἡμᾶς, εἰς τὴν σὴν ἀγάπησιν. (**Δίς**)

Νοῦν καὶ Λόγον καὶ Πνεῦμα, τὴν μίαν θεαρχίαν, καὶ τρισήλιον φύσιν, δοξάζοντες αἰτοῦμεν, ῥυσθῆναι πειρασμῶν, καὶ παντοίων θλίψεων.

Θεοτοκίον

Μορφωθεὶς Θεοῦ Λόγε, τὴν φύσιν τῶν ἀνθρώπων, ἐξ ἀγίας Παρθένου, Τριάδα ἐν Μονάδι ἐδίδαξας ὑμνεῖν, σύμμορφον καὶ σύνθρονον.

‘Ωδὴ ζ' Ναυτιῶν τῷ σάλῳ [ΤΟ ΑΚΟΥΣΤΕ](#)

Ὄμοδόξῳ κράτει, τὴν μοναρχικὴν θεαρχίαν, τρισὶν ὑποστάσεσι πεφυκυῖαν, ἀπαραλλάκτως ἀλλήλαις δοξάζομεν, τὴν διαφορὰν ἔχούσαις μόνην, τῆς ὑπαρκτικῆς ἐκάστης ἰδιότητος. (**Δίς**)

Νοεραί σε τάξεις, τῶν Ἀγγελικῶν διακόσμων, αἰνοῦσι τρισήλιε Μοναρχία, μεθ' ὕν καὶ ἡμεῖς, ἐν πηλίνοις στόμασιν, ὡς ποιητικὴν ἀπάντων μόνην, ἀνυμνολογοῦμεν καὶ πιστῶς δοξάζομεν.

Θεοτοκίον

Ἀπορρήτῳ λόγῳ, Λόγος γεννηθεὶς ἐξ Ἡλίου Πατρός, ἄλλος Ἡλιος πρὸ αἰώνων, ἐκ τῆς Παρθένου ἐσχάτως ἀνέτειλε, καὶ μοναδικὸν τρισὶ προσώποις, τὸν ἀπερινόητον Θεὸν ἐδίδαξε.

Κάθισμα

Πυρὸς φωτεινότερον [ΤΟ ΑΚΟΥΣΤΕ](#)

Τριὰς ὁμοούσιε, Μονὰς τρισυπόστατε, ἐλέησον οὓς ἔπλασας Ἀθάνατε, καταφλέγουσα κακίας τῶν πταιόντων, καὶ φωτίζουσα καρδίας τῶν ὑμνούντων, τὴν εὐσπλαγχνίαν σου, ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι.

Θεοτοκίον Δόξα... Καὶ νῦν ... ὅμοιον

Πυρὸς φωτεινότερον, φωτὸς ἐναργέστερον, τὸ ἔλεος τῆς χάριτός σου Δέσποινα, καταφλέγον ἀμαρτίας τῶν ἀνθρώπων, καὶ δροσίζον διανοίας αἰνούντων, τὰ μεγαλεῖά σου, Θεοτόκε πανάμωμε.

‘Ωδὴ ζ' Οἱ ἐν καμίνῳ τοῦ πυρὸς [ΤΟ ΑΚΟΥΣΤΕ](#)

Ῥήσεσι θείων Προφητῶν, πειθαρχοῦντες ἔνα σε μόνον, Θεὸν τῶν ὄλων δοξάζομεν, ἐν τρισὶ χαρακτῆρσιν, οὕτω βιῶντες· Εὐλογητὸς εἶ Κύριε, ὁ Θεὸς τῶν Πατέρων ἡμῶν. (**Δίς**)

Χοϊκοῖς χείλεσιν ἡμεῖς, σὺν ἀύλοις τάξεσιν ὕμνοις, Τριὰς ἀγία σὲ μέλπομεν, ἐν μονάδι οὐσίας ἀναβοῶντες· Εὐλογητὸς εἶ Κύριε, ὁ Θεὸς τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Θεοτοκίον

Ἴνα ὁ πλάσας τὸν Ἀδάμ, ἀναπλάσῃ Πάναγνε πάλιν, ἐκ σοῦ σαφῶς ἐνηνθρώπησε, τοὺς ἀνθρώπους θεώσας, οὕτω βιῶντας· Εὐλογημένος Πάναγνε, ὁ καρπὸς τῆς κοιλίας σου.

Ώδὴ η' Ἀφλεκτος πυρὶ [ΤΟ ΑΚΟΥΤΕ](#)

Κρατεῖς τοῦ παντός, ἡ τριτή καὶ ἔνιαία, Κυριαρχία ἄναρχε, καὶ διῆθύνεις οὐρανὸν καὶ τὴν γῆν· διό με φίλτρῳ τῷ σῷ, καταθελγόμενον ἀεί, φύλαξον ψάλλειν σοι. Πάντα τὰ ἔργα Κυρίου, τὸν Κύριον ὑμνεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ἡλίου βιολαῖς, τριλαμποῦς κατανυγασθῆναι, φωτουργικαῖς ἀξίωσον, τῶν ὑμνῳδῶν σου τὰς καρδίας, καὶ νῦν ὄρᾶν τὸ κάλλος τὸ σόν, Τριάς Μονὰς ὡς ἐφικτόν, δώρησαι πάντοτε, πᾶσι τοῖς πίστει πρεπούσῃ, τὴν σὴν μεγαλωσύνην, ἀνυμνολογοῦσιν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ναόν με τῆς σῆς, τριφαιοῦς ποίησον αἴγλης, ἀγαθουργὲ φιλάνθρωπε, καὶ μετουσίας καὶ μεθέξεως, ἀπρόσιτον τοῖς ἔχθροῖς τοῖς ἀοράτοις, καὶ σαρκὸς πάθεσι, Δέσποτα, δεῖξον μονάρχα Θεέ μου, καὶ Κύριε τῆς δόξης, τοῦ ὑμνολογεῖν σε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον

Φῶς θεαρχικόν, ἐκ γαστρός σου ἀνατεῖλαν, Παρθενομῆτορ ἄχραντε, πάντα τὸν κόσμον τρισηλίῳ φωτὶ κατηγασε, καὶ τὴν γῆν, καθάπερ ἄλλον οὐρανὸν ἔδειξε ψάλλουσαν. Πάντα τὰ ἔργα Κυρίου, τὸν Κύριον ὑμνεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ώδὴ θ' Μήτηρ Θεοῦ καὶ Παρθένος [ΤΟ ΑΚΟΥΤΕ](#)

Ὑψηγορεῖν καὶ ὑμνεῖν ἀξίως σε, δὸν ἐν ὑψίστοις ἀπαύστως, Σεραφεὶμ ἀνυμνοῦσιν, οὐκ ἐξισχύομεν οἱ πήλινοι, πλὴν ὡς Δεσπότην τῶν ὅλων τολμῶντες, καὶ φιλανθρωπότατον Θεὸν μεγαλύνομεν.

Σωματικῆς ἀλγηδόνος λύτρωσαι, καὶ ψυχικῆς ἐμπαθείας, τοὺς πιστοὺς ὑμνῳδούς σου, μοναδικὴ Τριάς ἀχώριστε, καὶ διαφυλάττεσθαι ἀτρώτους, ἐκ πάντων τῶν βιοτικῶν, πειρατηρίων ἀξίωσον.

Ἴσοσθενής θεαρχία τρίφωτε, προϊσχομένη τὸ κράτος, ἀπαράλλακτον κάλλος, τῆς οὐσιώδους ἀγαθότητος, δὸς τῶν πταισμάτων τὴν λύσιν σοῖς δούλοις, καὶ τῶν πειρασμῶν, καὶ παθῶν ἀπολύτρωσιν.

Θεοτοκίον

Νοῦν καὶ ψυχὴν καὶ σαρκὸς τὸ φύραμα, προσειληφὼς Θεοτόκε, ἐκ σῆς μήτρας ἀχράντου, ὁ Θεὸς Λόγος κατ' ἀλήθειαν, ἀνθρωπὸς ὥφθη, καὶ θείας οὐσίας, κοινωνόν τὸν ἀνθρωπὸν, σαφῶς ἐναπέφηνε.

Ἡ Ὑπακοὴ Ἡχος βαρὺς

Οἱ ήμετέραν μορφὴν ἀναλαβών, καὶ ὑπομείνας Σταυρὸν σωματικῶς, σῶσόν με τῇ Ἀναστάσει σου, Χριστὲ ὁ Θεός, ὡς φιλανθρωπος.

ΕΝ ΤΩ ΟΡΘΡΩ

Ἀπολυτίκιον Ἡχος βαρὺς [ΤΟ ΑΚΟΥΤΕ](#)

Κατέλυσας τῷ Σταυρῷ σου τὸν θάνατον, ἡγέρξας τῷ Ληστῇ τὸν Παράδεισον, τῶν Μυροφόρων τὸν θρῆνον μετέβαλες, καὶ τοῖς σοῖς Ἀποστόλοις κηρύζοντες ἐπέταξας, ὅτι ἀνέστης Χριστὲ ὁ Θεός, παρέχων τῷ κόσμῳ τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα... Καὶ νῦν ... Θεοτοκίον

Ὡς τῆς ἡμῶν Ἀναστάσεως θησαύρισμα, τοὺς ἐπὶ σοὶ πεποιθότας Πανύμνητε, ἐκ λάκκου καὶ βυθοῦ πταισμάτων ἀνάγαγε· σὺ γὰρ τοὺς ὑπευθύνους τῇ ἀμαρτίᾳ, ἔσωσας τεκοῦσα τὴν σωτηρίαν, ἡ πρὸ τόκου Παρθένος, καὶ ἐν τόκῳ Παρθένος, καὶ μετὰ τόκου πάλιν οὖσα Παρθένος.

Καθίσματα Ἡχος βαρὺς

Ἡ Ζωὴ ἐν τῷ τάφῳ ἀνέκειτο, καὶ σφραγὶς ἐν τῷ λίθῳ ἐπέκειτο, ὡς Βασιλέα ὑπνοῦντα, στρατιῶται ἐφύλαττον Χριστόν, καὶ Ἀγγελοι ἐδόξαζον, ὡς Θεὸν ἀθάνατον. Γυναῖκες δὲ ἐκραύγαζον· Ἀνέστη ὁ Κύριος, παρέχων τῷ κόσμῳ τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα...

Τῇ τριημέρῳ ταφῇ σου σκυλεύσας τὸν θάνατον, καὶ φθαρέντα τὸν ἀνθρωπὸν, τῇ ζωηφόρῳ Ἐγέρσει σου, ἀναστήσας Χριστὲ ὁ Θεός, ὡς φιλανθρωπος δόξα σοι.

Καὶ νῦν ... Θεοτοκίον

Τὸν σταυρωθέντα ὑπὲρ ἡμῶν, καὶ ἀναστάντα Χριστὸν τὸν Θεόν, καὶ καθελόντα τοῦ θανάτου τὸ κράτος, ἀπαύστως ἱκέτευε, Θεοτόκε Παρθένε, ἵνα σώσῃ τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καθίσματα Ἡχος βαρὺς

Ἐσφραγισμένου τοῦ μνήματος, ἡ Ζωὴ ἐκ τάφου ἀνέτειλας Χριστὲ ὁ Θεός, καὶ τῶν θυρῶν κεκλεισμένων, τοῖς Μαθηταῖς ἐπέστης, ἡ πάντων ἀνάστασις· Πνεῦμα εὐθὲς δι' αὐτῶν ἐγκαινίζων ἡμῖν, κατὰ τὸ μέγα σου ἔλεος.

Δόξα...

Ἐπὶ τὸ μνῆμα ἔδραμον Γυναῖκες, μετὰ δακρύων μύρα φέρουσαι, καὶ στρατιωτῶν φυλασσόντων σε, τὸν τῶν ὄλων Βασιλέα, ἔλεγον πρὸς ἑαυτάς· Τίς ἀποκυλίσει ἡμῖν τὸν λίθον; ἀνέστη ὁ μεγάλης Βουλῆς Ἀγγελος, πατήσας τὸν θάνατον· Παντοδύναμε Κύριε, δόξα σοι.

Καὶ νῦν ... Θεοτοκίον

Χαῖρε κεχαριτωμένη Θεοτόκε Παρθένε, λιμὴν καὶ προστασία τοῦ γένους τῶν ἀνθρώπων· ἐκ σοῦ γὰρ ἐσαρκόθη ὁ Λυτρωτὴς τοῦ κόσμου· μόνη γὰρ ὑπάρχεις Μήτηρ καὶ Παρθένος, ἀεὶ εὐλογημένη καὶ δεδοξασμένη, πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, εἰρήνην δωρήσασθαι, πάσῃ τῇ οἰκουμένῃ.

Ἡ Υπακοὴ Ἡχος βαρὺς

Οἱ ἡμετέραν μορφὴν ἀναλαβόν, καὶ ὑπομείνας Σταυρὸν σωματικῶς, σῶσόν με τῇ Ἀναστάσει σου, Χριστὲ ὁ Θεός, ως φιλάνθρωπος.

Οἱ Αναβαθμοὶ Ἀντίφωνον Α'

- Τὴν αἰχμαλωσίαν Σιών, ἐκ πλάνης ἐπιστρέψας, κἀμεΣωτὴρ ζώωσον, ἐξαίρων δουλοπαθείας.
- Ἐν τῷ νότῳ ὁ σπείρων θλίψεις, νηστείας μετὰ δακρύων, οὗτος χαρᾶς δρέψεται, δράγματα ἀειζωτροφίας.

Δόξα... καὶ νῦν ...

Ἄγιψ Πνεύματι, πηγὴ τῶν θείων θησαυρισμάτων, ἐξ οὗ σοφία, σύνεσις, φόβος, αὐτῷ αἴνεσις, δόξα, τιμὴ καὶ κράτος.

Ἀντίφωνον β'

- Εἳν μὴ Κύριος οἰκοδομήσῃ οἶκον τὸν τῆς ψυχῆς, μάτην κοπιῶμεν· πλὴν γὰρ αὐτοῦ, οὐ πρᾶξις, οὐ λόγος τελεῖται.
- Τοῦ καρποῦ τῆς γαστρός, οἱ Ἅγιοι πνευματοκινήτως, ἀναβλαστοῦσι πατρῷα δόγματα νίοθεσίας.

Δόξα... καὶ νῦν ...

Ἄγιψ Πνεύματι, τὰ σύμπαντα τὸ εἶναι ἔχει· πρὸ πάντων γὰρ Θεός, τῶν ὄλων κυριότης, φῶς ἀπρόσιτον, ζωὴ τῶν πάντων.

Ἀντίφωνον Γ'

- Οἱ φοβούμενοι τὸν Κύριον, ὁδοὺς ζωῆς εύρόντες, νῦν καὶ ἀεὶ μακαριοῦνται, δόξῃ ἀκηράτῳ.
- Κύκλῳ τῆς τραπέζης σου, ως στελέχη βλέπων τὰ ἔκγονά σου, χαῖρε εὐφραίνου, προσάγων ταῦτα, τῷ Χριστῷ Ποιμενάρχα.

Δόξα... καὶ νῦν ...

Ἄγιψ Πνεύματι, βυθὸς χαρισμάτων, πλοῦτος δόξης, κριμάτων βάθος μέγα, ὄμόδοξον Πατρὶ καὶ Υἱῷ· λατρευτὸν γάρ.

Προκείμενον

Ἀνάστηθι, Κύριε ὁ Θεός μου, ὑψωθήτω ἡ χείρ σου, μὴ ἐπιλάθῃ τῶν πενήτων σου εἰς τέλος.
Στίχ. Ἐξομολογήσομαί σοι, Κύριε, ἐν ὅλῃ καρδίᾳ μου.

Κανὼν Ἀναστάσιμος

Ωδὴ α' Ἡχος βαρὺς

Ο Εἰρμὸς ΤΟΑΚΟΥΤΕ

«Νεύσει σου πρὸς γεώδη, ἀντιτυπίαν μετήχθη, ἡ πρὶν εὐδιάχυτος, ὑδάτων φύσις Κύριε· ὅθεν ἀβρόχως πεζεύσας, ἄδει Ἰσραὴλ σοι, φόδὴν ἐπινίκιον».

Στίχ. Δόξα τῇ Ἁγίᾳ Ἀναστάσει σου, Κύριε.

Κέκριται τοῦ θανάτου, ἡ τυραννίς διὰ ξύλου, ἀδίκωθανάτῳ σου, κατακριθέντος Κύριε· ὅθεν ὁ ἄρχων τοῦ σκότους, σοῦ μὴ κατισχύσας, δικαίως ἐκβέβληται.

Στίχ. Δόξα τῇ Ἁγίᾳ Ἀναστάσει σου, Κύριε.

Ἄδης σοι προσπελάσας, καὶ τοῖς ὁδοῦσι μὴ σθένων, συντρῖψαι τὸ σῶμά σου, τὰς σιαγόνας τέθλασται· ὅθεν Σωτὴρ τὰς ὁδύνας, λύσας τοῦ θανάτου, ἀνέστης τριήμερος.

Θεοτοκίον

Στίχ. Ὑπεραγία Θεοτόκε, σῶσον ἡμᾶς.

Λέλυνται αἱ ὁδύναι, αἱ τῆς προμήτορος Εῦας· ὥδηνας λαθοῦσα γάρ, ἀπειρογάμως τέτοκας· ὅθεν σαφῶς Θεοτόκον, Πάναγνε εἰδότες, σὲ πάντες δοξάζομεν.

Κανὼν Σταυροαναστάσιμος

Πόντω ἐκάλυψε [ΤΟ ΑΚΟΥΤΕ](#)

Δύο πηγὰς ἡμῖν, ἐν Σταυρῷ ἀνέβλυσεν, ὁ Σωτὴρ ζωηφόρους, ἐκ τῆς αὐτοῦ νυγείσης πλευρᾶς, ἃσωμεν αὐτῷ, ὅτι δεδόξασται.

Στίχ. Δόξα σοι, ὁ Θεὸς ἡμῶν δόξα σοι.

Τάφον οἰκήσας, καὶ ἀναστὰς τριήμερος, ἀφθαρσίας παρέσχεν, ἀπεκδοχὴν Χριστὸς τοῖς θνητοῖς, ἃσωμεν αὐτῷ, ὅτι δεδόξασται.

Θεοτοκίον

Στίχ. Ὑπεραγία Θεοτόκε, σῶσον ἡμᾶς.

Μόνη Παρθένος, καὶ μετὰ τόκον ἐδείχθης· τὸν γὰρ Κτίστην τοῦ κόσμου σεσαρκωμένον τέτοκας· Χαῖρέ σοι· διὸ πάντες κραυγάζομεν.

Κανὼν τῆς Θεοτόκου, κατ' Ἀλφάβητον

Νεύσει σου πρὸς γεώδη [ΤΟ ΑΚΟΥΤΕ](#)

Ἄβυσσον ἡ τεκοῦσα, τῆς εὐσπλαγχνίας Παρθένε, ψυχήν μου καταύγασον, τῇ φωτοφόρῳ λάμψει σου, ὅπως ἀξίως ὑμνήσω, τῶν σῶν θαυμασίων, σὺν πόθῳ τὴν ἄβυσσον.

Στίχ. Ὑπεραγία Θεοτόκε, σῶσον ἡμᾶς.

Βέλει τῆς ἀμαρτίας, κατατρωθέντας ὁ Λόγος, ἡμᾶς θεασάμενος, ὡς εὐεργέτης φέκτειρεν· ὅθεν ἀφράστως ἐνοῦται, Πάναγνε σαρκί, τῇ ἐκ σοῦ ὁ Ὑπέρθεος.

Στίχ. Ὑπεραγία Θεοτόκε, σῶσον ἡμᾶς.

Γέγονε τῷ θανάτῳ, κατασχεθεῖσα ἡ φύσις, φθαρτὴ καὶ ἐπίκηρος, ἡ τῶν ἀνθρώπων Πάναγνε, σὺ δὲ ζωὴν συλλαβοῦσα, ταύτην ἐκ φθορᾶς, πρὸς ζωὴν ἐπανήγαγες.

**'Ωδὴ γ'
'Ο Εἰρμὸς [ΤΟ ΑΚΟΥΤΕ](#)**

«Ο κατ' ἀρχὰς τοὺς οὐρανούς, παντοδυνάμω σου Λόγῳ, στερεώσας, Κύριε Σωτὴρ, καὶ τῷ παντουργῷ καὶ θείῳ Πνεύματι, πᾶσαν τὴν δύναμιν αὐτῶν, ἐν ἀσαλεύτῳ με πέτρᾳ, τῆς ὁμολογίας σου στερέωσον».

Στίχ. Δόξα τῇ Ἁγίᾳ Ἀναστάσει σου, Κύριε.

Σὺ ἀνελθὼν ἐπὶ ξύλου, ὑπὲρ ἡμῶν ὁδυνᾶσαι, ἔκουσίως εὐσπλαγχνε Σωτήρ, καὶ φέρεις πληγὴν εἰρήνης

πρόξενον, καὶ σωτηρίας τοῖς πιστοῖς, δι' ἣς τῷ σῷ Ἐλεῆμον, πάντες κατηλλάγημεν Γεννήτορι.

Στίχ. Δόξα τῇ Ἁγίᾳ Ἀναστάσει σου, Κύριε.

Σύ με καθῆρας τῆς πληγῆς, τὸν τῇ ψυχῇ τετρωμένον, δρακοντείῳ δήγματι Χριστέ, καὶ ἔδειξας φῶς ἐν σκότει πάλαι μοι, κατφισμένῳ καὶ φθορᾷ· διὰ Σταυροῦ γάρ εἰς Ἄδην, καταβεβηκώς με συνανέστησας.

Θεοτοκίον

Στίχ. Ὑπεραγία Θεοτόκε, σῶσον ἡμᾶς.

Τῆς ἀπειράνδρου σου Μητρός, ταῖς ἱκεσίαις τῷ κόσμῳ, τὴν εἰρήνην βράβευσον Σωτήρ, καὶ τῷ Βασιλεῖ τὴν νίκην δώρησαι, κατὰ βαρβάρων δυσμενῶν, καὶ τῆς ἀφράστου σου δόξης, τοὺς δοξολογοῦντάς σε ἀξίωσον.

Κανὼν Σταυροαναστάσιμος.

‘Ο οὐρανοὺς τῷ λόγῳ [ΤΟ ΑΚΟΥΤΕ](#)

‘Ο ἐν Σταυρῷ τὰ πάθη ὑπομείνας, καὶ τῷ Ληστῇ τὸν Παράδεισον ἀνοίξας, ὃς εὐεργέτης καὶ Θεός, στερέωσόν μου τὸν νοῦν, εἰς τὸ θέλημά σου μόνε Φιλάνθρωπε.

Στίχ. Δόξα σοι, ὁ Θεὸς ἡμῶν δόξα σοι.

‘Ο ἀναστὰς τριήμερος ἐκ τάφου, καὶ τὴν ζωὴν τῷ κόσμῳ ἀνατείλας, ὃς ζωοδότης καὶ Θεός, στερέωσόν μου τὸν νοῦν, εἰς τὸ θέλημά σου μόνε Φιλάνθρωπε.

Θεοτοκίον

Στίχ. Ὑπεραγία Θεοτόκε, σῶσον ἡμᾶς.

‘Η τὸν Θεὸν ἀσπόρως συλλαβοῦσα, καὶ τῆς ἀρᾶς τὴν Εὔαν ρύσαμένη, Παρθενομῆτορ Μαριάμ, δυσώπησον τὸν ἐκ σοῦ, σαρκωθέντα Θεὸν σῶσαι τὴν ποίμνην σου.

Τῆς Θεοτόκου

‘Ο κατ' ἀρχὰς τοὺς οὐρανούς [ΤΟ ΑΚΟΥΤΕ](#)

Δράκων ἐρπύσας ἐξ Ἐδέμ, ἐμὲ θεώσεως πόθῳ, δελεάσας ἔρριψεν εἰς γῆν, ἀλλ' ὁ συμπαθής καὶ φύσει εὖσπλαγχνος, κατοικειρήσας θεουργεῖ, ἐν τῇ γαστρὶ σου σκηνώσας, καὶ ὁμοιωθεὶς μοι Μητροπάρθενε.

Στίχ. Ὑπεραγία Θεοτόκε, σῶσον ἡμᾶς.

Εὐλογημένος ὁ καρπός, της σῆς κοιλίας Παρθένε, Θεοτόκε πάντων ἡ χαρά· χαρὰν γὰρ παντὶ τῷ κόσμῳ τέτοκας, καὶ εὐφροσύνην ἀληθῶς, διασκεδάζουσαν λύπην, τήν τῆς ἀμαρτίας Θεονύμφευτε.

Στίχ. Ὑπεραγία Θεοτόκε, σῶσον ἡμᾶς.

Ζωὴν αἰώνιον καὶ φῶς, Θεογεννῆτορ Παρθένε, καὶ εἰρήνην τέτοκας ἡμῖν, τὴν τὸν παλαιὸν ἀνθρώπων πόλεμον, πρὸς τὸν Πατέρα καὶ Θεόν, καταπραύνουσαν πίστει, καὶ ὁμολογίᾳ τῇ σῆς χάριτος.

‘Ωδὴ δ'

‘Ο Εἱρμὸς [ΤΟ ΑΚΟΥΤΕ](#)

«Ο Πατρικοὺς κόλπους μὴ λιπών, καὶ καταβὰς ἐπὶ τῆς γῆς, Χριστὲ ὁ Θεός, τὸ μυστήριον ἀκήκοα τῆς οἰκονομίας σου, καὶ ἐδόξασά σε μόνε Φιλάνθρωπε».

Στίχ. Δόξα τῇ Ἁγίᾳ Ἀναστάσει σου, Κύριε.

Τὸν ἔαυτοῦ νῶτον δεδωκώς, ὁ ἐκ Παρθένου σαρκωθεὶς εἰς μάστιγας, δούλου πταίσαντος αἰκίζεται, Δεσπότης ἀνεύθυνος, διαλύων μου τὰ ἐγκλήματα.

Στίχ. Δόξα τῇ Ἁγίᾳ Ἀναστάσει σου, Κύριε.

Παρεστηκώς βήματι κριτῶν, παρανομούντων ώς κριτὸς εὐθύνεται, καὶ ὁπίζεται πηλίνη χειρί, ὁ πλάσας τὸν ἄνθρωπον, ώς Θεὸς καὶ κρίνων δικαίως τὴν γῆν.

Θεοτοκίον

Στίχ. Ὑπεραγία Θεοτόκε, σῶσον ἡμᾶς.

Ως ἀληθῶς Μήτηρ τοῦ Θεοῦ, τὸν Ποιητήν σου καὶ Υἱὸν ἵκετευε, πρὸς σωτήριον ιθῦναί με, λιμένα Πανάμωμε, τοῦ αὐτοῦ ἐνδόξου θελήματος.

Κανὼν Σταυροαναστάσιμος

Κατανοῶν ὁ Προφήτης [ΤΟ ΑΚΟΥΤΕ](#)

Ο μὴ εἰδώς, ἀμαρτίαν, καὶ διὰ ταύτην γεγονὼς Κύριε, ὃ οὐκ ἦσθα, μορφοῦσαι λαβὼν τὸ ἀλλότριον, ἵνα σώσῃς τὸν κόσμον, καὶ κτείνῃς δελεάσας τὸν τύραννον.

Στίχ. Δόξα σοι, ὁ Θεὸς ἡμῶν δόξα σοι.

Ἐπὶ Σταυροῦ ἀνηρτήθης, καὶ τοῦ προπάτορος Ἄδαμ, λύσας τὴν ἀμαρτίαν, χαρᾶς τὴν προμήτορα, Κύριε ἐνεπλήσω, ὅτι πάντας τοῦ σῶσαι, τοὺς χριστούς σου ἐλήλυθας.

Θεοτοκίον

Στίχ. Ὑπεραγία Θεοτόκε, σῶσον ἡμᾶς.

Σὺ γεννηθεὶς ἐκ Παρθένου, θνήσκεις, ζωοῖς δὲ τὸν Ἄδαμ, γνώμῃ τὸν πλανηθέντα· καὶ γὰρ κατέπτηξε θάνατος τὴν ἰσχύν σου, ὅτε πάντας τοῦ σῶσαι, τοὺς φθαρέντας ἐλήλυθας.

Τῆς Θεοτόκου

Ο Πατρικοὺς κόλπους [ΤΟ ΑΚΟΥΤΕ](#)

Ἡ ἐκλεκτὴ ὄλη καὶ καλή, ἀναφανεῖσα τῷ Θεῷ πρὸ κτίσεως, τῇ λαμπρότητι Πανύμνητε, τῆς φωτοχυσίας σου, τοὺς ὑμνοῦντάς σε καταφαίδρυνον.

Στίχ. Ὑπεραγία Θεοτόκε, σῶσον ἡμᾶς.

Θεὸν βροτοῖς τέτοκας Ἅγνη, σεσαρκωμένον ἐξ ἀγνῶν αἰμάτων σου, τὸν λυτρούμενον πταισμάτων πολλῶν, τοὺς πόθῳ γεραίροντας, καὶ ὑμνοῦντάς σε Μητροπάρθενε.

Στίχ. Ὑπεραγία Θεοτόκε, σῶσον ἡμᾶς.

Ἴερουργεῖ φύσις λογική, τῷ ἀνατείλαντι, ἐκ σοῦ Πανύμνητε, τὸ μυστήριον τὸ ἄφραστον, τῆς κυοφορίας σου, μυηθεῖσα νῦν παμμακάριστε.

‘Ωδὴ ε’ Ο Εἰρμὸς [ΤΟ ΑΚΟΥΤΕ](#)

«Νὺξ ἀφεγγὴς τοῖς ἀπίστοις Χριστέ, τοῖς δὲ πιστοῖς φωτισμός, ἐν τῇ τρυφῇ τῶν θείων λόγων σου· διὰ τοῦτο πρὸς σὲ ὄρθρίζω, καὶ ἀνυμνῶ σου τὴν Θεότητα».

Στίχ. Δόξα τῇ Ἁγίᾳ Ἀναστάσει σου, Κύριε.

Ὑπὲρ σῶν δούλων πιπράσκη Χριστέ, καὶ ὁπισμὸν καρτερεῖς, ἐλευθερίας πρόξενον, τοῖς μελῳδοῦσί σοι· Πρὸς σὲ ὄρθρίζω, καὶ ἀνυμνῶ σου τὴν Θεότητα.

Στίχ. Δόξα τῇ Ἁγίᾳ Ἀναστάσει σου, Κύριε.

Τῇ θεῖκῇ σου δυνάμει Χριστέ, δι’ ἀσθενείας σαρκός, τὸν ἰσχυρὸν κατέβαλες, καὶ νικητήν με θανάτου

Σῶτερ, δι' Ἀναστάσεως ἀνέδειξας.

Θεοτοκίον

Στίχ. Υπεραγία Θεοτόκε, σῶσον ἡμᾶς.

Θεὸν ἐγέννησας Μήτηρ ἀγνή, σεσαρκωμένον ἐκ σοῦ, θεοπρεπῶς πανύμνητε, ἐπεὶ οὐκ ἔγνως ἄρρενος εύνην, ἀλλ' ἐξ ἀγίου κύεις Πνεύματος.

Κανὼν Σταυροαναστάσιμος

Κύριε ὁ Θεός μου ΤΟ ΑΚΟΥΤΕ

Ὅτε ἐν τοῖς ἀνόμοις, λογισθεὶς ὑψώθης ἐν τῷ Κρανίῳ, φωστῆρες ἐκρύπτοντο, καὶ διεκλονεῖτο ἡ γῆ, καὶ ναοῦ φαιδρότης ἐρράγη, Ἐβραίων δηλοῦσα τὴν ἔκπτωσιν.

Στίχ. Δόξα σοι, ὁ Θεὸς ἡμῶν δόξα σοι.

Σὲ τὸν ἔξανελόντα, τοῦ τυράννου πᾶσαν τὴν δυναστείαν, ἰσχύῃ Θεότητος, τῆς ἀκαταλήπτου σου, καὶ νεκροὺς τῇ σῇ Ἀναστάσει, ἐγείραντα, ὕμνοις δοξάζομεν.

Θεοτοκίον

Στίχ. Υπεραγία Θεοτόκε, σῶσον ἡμᾶς.

Μήτηρ τοῦ Βασιλέως, καὶ Θεοῦ πανύμνητε Θεοτόκε, τοῖς πίστει καὶ πόθῳ σε, ὕμνοις εὐφημοῦσιν ἀεί, ἱλασμὸν ταῖς σαῖς ἵκεσίαις, τῶν παραπτωμάτων κατάπεμψον.

Τῆς Θεοτόκου ὁ αὐτὸς

Κλίμακα θεωρήσας, Ἰακώβ, πρὸς ὑψος ἐστηριγμένην, εἰκόνα μεμύηται, τῆς Ἀπειρογάμου σου· διὰ σοῦ γὰρ Θεὸς ἀνθρώποις, ώμίλησε πάναγνε Δέσποινα.

Στίχ. Υπεραγία Θεοτόκε, σῶσον ἡμᾶς.

Λύτρωσιν αἰωνίαν, διὰ σοῦ Παρθένε νῦν εὐρηκότες, προθύμως βιῶμέν σοι, τό, Χαῖρε Θεόνυμφε, καὶ τῷ σῷ φωτὶ γεγηθότες, πανύμνητε ὕμνοις σε μέλπομεν.

Στίχ. Υπεραγία Θεοτόκε, σῶσον ἡμᾶς.

Μόνην σε ὁ Νυμφίος, ἀκανθῶν ἐν μέσῳ κρίνον Παρθένε, εὐρὼν διαλάμπουσαν, ἀγνείας στιλπνότητι, καὶ φωτὶ τῷ τῆς παρθενίας, Πανάμωμε νύμφην προσήκατο.

Ὦδὴ σ'
Ο Εἱρμός ΤΟ ΑΚΟΥΤΕ

«Ναυτιῶν τῷ σάλῳ, τῶν βιοτικῶν μελημάτων, συμπλόοις ποντούμενος ἀμαρτίαις, καὶ ψυχοφθόρῳ θηρὶ προσριπτούμενος, ώς Ἰωνᾶς Χριστὲ βοῶ σοι· Ἐκ θανατηφόρου με βυθοῦ ἀνάγαγε».

Στίχ. Δόξα τῇ Ἁγίᾳ Ἀναστάσει σου, Κύριε.

Ἐμνημόνευόν σου, αἱ κατακλεισθεῖσαι τῷ ἄδῃ ψυχαί, καὶ ἐκλείπουσαι τῶν Δικαίων, καὶ παρὰ σοῦ σωτηρίαν προσηγόρισαν, ἦν διὰ Σταυροῦ Χριστὲ παρέσχες, τοῖς καταχθονίοις ἐπιβὰς ώς εὗσπλαγχνος.

Στίχ. Δόξα τῇ Ἁγίᾳ Ἀναστάσει σου, Κύριε.

Πρὸς τὸν ἔμψυχόν σου, καὶ ἀχειροποίητον δόμον, λυθέντα παθήμασιν, ἐπιβλέψαι πάλιν χορὸς Αποστόλων ἀπήλπισεν, ἀλλ' ὑπὲρ ἐλπίδα προσκυνήσας, ἀνεγηγερμένον, πανταχοῦ ἐκήρυξε.

Θεοτοκίον

Στίχ. Υπεραγία Θεοτόκε, σῶσον ἡμᾶς.

Τοῦ ἀφράστου τόκου, σοῦ τῆς παναμώμου τὸν τρόπον, Παρθένε Θεόνυμφε, τοῦ δι' ἡμᾶς, τίς ἐρμηνεῦσαι ἀνθρώπων δυνήσεται; ὅτι ὁ Θεὸς ἀπεριγράπτως, Λόγος ἐνωθείς σοι, σάρξ ἐκ σοῦ ἐγένετο.

Κανὰν Σταυροαναστάσιμος

Ο Ιωνᾶς ἐκ κοιλίας [ΤΟ ΑΚΟΥΣΤΕ](#)

Ἐν τῷ Σταυρῷ ὑψωθείς, Σωτὴρ ἐκουσίως, τὸ τοῦ ἔχθροῦ ἡχμαλώτευσας κράτος, ἐν τούτῳ προσηλώσας, τῆς ἀμαρτίας Ἀγαθὲ τὸ χειρόγραφον.

Στίχ. Δόξα σοι, ὁ Θεὸς ἡμῶν δόξα σοι.

Ἐκ τῶν νεκρῶν ἀναστάς, Σωτὴρ ἔξουσία, συνήγειρας τῶν ἀνθρώπων τὸ γένος, ζωὴν καὶ ἀφθαρσίαν, δωρησάμενος ἡμῖν ὡς φιλάνθρωπος.

Θεοτοκίον

Στίχ. Υπεραγία Θεοτόκε, σῶσον ἡμᾶς.

Ὄν ἔτεκες Θεοτόκε ἀνερμηνεύτως, Θεὸν ἡμῶν, δυσωποῦσα μὴ παύσῃ, ῥυσθῆναι ἐκ κινδύνων, τοὺς ὑμνοῦντάς σε ἀγνὴ Αειπάρθενε.

Τῆς Θεοτόκου

Ναυτιῶν τῷ σάλῳ [ΤΟ ΑΚΟΥΣΤΕ](#)

Νομικοί σε τύποι, καὶ τῶν Προφητῶν αἱ προρρήσεις, σαφῶς προεμήνυον, τεξομένην τὸν εὐεργέτην Ἀγνὴ πάσης κτίσεως, τὸν πολυμερῶς καὶ πολυτρόπως, εὐηργετηκότα τοὺς πιστῶς ὑμνοῦντάς σε.

Στίχ. Υπεραγία Θεοτόκε, σῶσον ἡμᾶς.

Ξενωθέντα πάλαι, ἐξ ἐπιβουλῆς βροτοκτόνου, Άδαμ τὸν πρωτόπλαστον, τῆς ἐνθέου τοῦ Παραδείσου τρυφῆς Ἀπειρόγαμε, αὗθις ἐπανήγαγες τεκοῦσα, τὸν ἐκ παραβάσεως ἡμᾶς ῥυσάμενον.

Στίχ. Υπεραγία Θεοτόκε, σῶσον ἡμᾶς.

Ο βουλήσει θείᾳ, δημιουργικῇ τε δυνάμει, τὸ πᾶν συστησάμενος ἐκ μὴ ὄντων, ἐκ τῆς γαστρός σου Ἀγνὴ προελήλυθε, καὶ τοὺς ἐν τῷ σκότει τοῦ θανάτου, θεαρχικωτάταις ἀστραπαῖς κατέλαμψεν.

Κοντάκιον Ἡχος βαρὺς

Οὐκ ἔτι φλογίνη ρόμφαία [ΤΟ ΑΚΟΥΣΤΕ](#)

Οὐκέτι τὸ κράτος τοῦ θανάτου, ἰσχύσει κατέχειν τοὺς βροτούς· Χριστὸς γὰρ κατῆλθε συντρίβων, καὶ λύων τὰς δυνάμεις αὐτοῦ, δεσμεῖται ὁ Ἅδης, Προφῆται συμφώνως ἀγάλλονται. Ἐπέστη λέγοντες Σωτὴρ, τοῖς ἐν πίστει, ἐξέρχεσθε οἱ πιστοὶ εἰς τὴν ἀνάστασιν.

Ο Οἶκος

Ἐτρεμε κάτωθεν τὰ καταχθόνια σήμερον ὁ Ἅδης καὶ ὁ θάνατος τὸν ἐνα τῆς Τριάδος, ἡ γῆ ἐκλονεῖτο, πυλωροὶ δὲ Ἅδου ιδόντες σε ἔπτηζαν, ἡ κτίσις δὲ πᾶσα σύν τοῖς Προφήταις χαίρουσα ψάλλει σοι, ἐπινίκιον φόδὴν τῷ λυτρωτῇ ἡμῶν Θεῷ τῷ καταλύσαντι νῦν θανάτου τὴν δύναμιν. Ἀλαλάξωμεν καὶ βοήσωμεν τῷ Ἅδαμ, καὶ τοῖς ἐξ Ἅδαμ. Ξύλον τοῦτον εἰσήγαγεν ἐξέρχεσθε οἱ πιστοὶ εἰς τὴν ἀνάστασιν.

Ωδὴ ζ

Ο Εἰρμὸς [ΤΟ ΑΚΟΥΣΤΕ](#)

«Κάμινον Παΐδες, πυρίφλεκτον πάλαι, δροσοβολοῦσαν ὑπέδειξαν, ἐνα Θεὸν ἀνυμνοῦντες καὶ λέγοντες ὁ ὑπερυψούμενος, τῶν Πατέρων Θεός, καὶ ὑπερένδοξος».

Στίχ. Δόξα τῇ Αγίᾳ Αναστάσει σου, Κύριε.

Ξύλων νεκροῦται, Άδαμ ἐκουσίως, παρακοὴν ἐργασάμενος, ὑπακοῇ δὲ Χριστοῦ ἀναπέπλασται· δι' ἐμὲ

σταυροῦται γὰρ ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ, ὁ ὑπερένδοξος.

Στίχ. Δόξα τῇ Ἁγίᾳ Ἀναστάσει σου, Κύριε.

Σὲ ἀναστάντα, Χριστὲ ἐκ τοῦ τάφου, ἡ κτίσις πᾶσα ἀνύμνησε· σὺ γὰρ ζωὴν τοῖς ἐν ᾧδη ἐξήνθησας, τοῖς νεκροῖς ἀνάστασιν, τοῖς ἐν σκότει τὸ φῶς, ὁ ὑπερένδοξος.

Θεοτοκίον

Στίχ. Ὑπεραγία Θεοτόκε, σῶσον ἡμᾶς.

Χαῖρε Θυγάτηρ, Ἄδαμ τοῦ φθαρέντος, χαῖρε ἡ μόνη Θεόνυμφος, χαῖρε δι' ἣς ἡ φθορὰ ἐξωστράκισται, ἡ Θεὸν κυήσασα, ὃν δυσώπει Ἀγνή, σωθῆναι πάντας ἡμᾶς.

Κανὼν Σταυροαναστάσιμος

Οἱ ἐν καμίνῳ τοῦ πυρός ΤΟ ΑΚΟΥΤΕ

Οἱ ἐν τῷ ξύλῳ τοῦ Σταυροῦ, ἀμαρτίας κέντρον ἀμβλύνας, καὶ τῆς Ἄδαμ παραβάσεως, τὸ χειρόγραφον λύσας, λόγχῃ πλευρᾶ σου, εὐλογητὸς εἰς Κύριε, ὁ Θεὸς τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Στίχ. Δόξα σοι, ὁ Θεὸς ἡμῶν δόξα σοι.

Οἱ τὴν πλευρὰν διανυγείς, καὶ ράνισιν αἴματος θείου, τὴν γῆν καθάρας τοῖς αἷμασι, τῆς εἰδωλομανίας καταχρανθεῖσαν, εὐλογητὸς εἰς Κύριε, ὁ Θεὸς τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Θεοτοκίον

Στίχ. Ὑπεραγία Θεοτόκε, σῶσον ἡμᾶς.

Τὸν πρὸ ἡλίου φωτισμόν, ἀνατέλλεις κόσμῳ Θεοκυῆτορ, Χριστὸν τοῦ σκότους ρύσαμενον, καὶ φωτίζοντα πάντας, Θεογνωσίᾳ, εὐλογητὸς εἰς κράζοντας· ὁ Θεὸς τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Τῆς Θεοτόκου

Κάμινον Παῖδες ΤΟ ΑΚΟΥΤΕ

Πεποικιλμένον διάχρυσον κόσμον, σὲ κεκτημένην ἡγάπησεν, ὁ πλαστουργός σου Παρθένε καὶ Κύριος, ὁ ὑπερυψούμενος, τῶν Πατέρων Θεός, καὶ ὑπερένδοξος.

Στίχ. Ὑπεραγία Θεοτόκε, σῶσον ἡμᾶς.

Τύπτεται Κόρη τὸν ἄνθρακα πάλαι, ὁ Ἡσαΐας δεξάμενος, συμβολικῶς τὸν σὸν τόκον θεώμενος, τὸν ὑπερυψούμενον, τῶν Πατέρων Θεόν, καὶ ὑπερένδοξον.

Στίχ. Ὑπεραγία Θεοτόκε, σῶσον ἡμᾶς.

Σύμβολα πάλαι τοῦ θείου σου τόκου, θεῖοι Προφῆται θεώμενοι, χαρμονικῶς ἀνυμνοῦντες ἐκραύγαζον· ὁ ὑπερυψούμενος, τῶν Πατέρων Θεός, καὶ ὑπερένδοξος.

**'Ωδὴ η'
Ο Εἱρμὸς** ΤΟ ΑΚΟΥΤΕ

«Ἄφλεκτος πυρί, ἐν Σινᾶ προσομιλοῦσα, βάτος Θεὸν ἐγνώρισε, τῷ βραδυγλώσσῳ καὶ δυσήχῳ Μωσεῖ, καὶ Παῖδας ζῆλος Θεοῦ, τρεῖς ἀναλώτους ἐν πυρί, ύμνῳδοὺς ἔδειξε. Πάντα τὰ ἔργα, τὸν Κύριον ύμνεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας».

Στίχ. Δόξα τῇ Ἁγίᾳ Ἀναστάσει σου, Κύριε.

Ἄχραντος, Ἀμνός, λογικὸς ὑπὲρ τοῦ κόσμου, σφαγιασθεὶς κατέπαυσε, τὰ κατὰ νόμον προσφερόμενα, καθάρας τοῦτον χωρὶς παραπτωμάτων ως Θεός, τὸν ἀεὶ κράζοντα· Πάντα τὰ ἔργα, τὸν Κύριον ύμνεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Στίχ. Δόξα τῇ Ἁγίᾳ Ἀναστάσει σου, Κύριε.

Ἄφθαρτος οὐκ οῦσα, πρὸ πάθους ἡ ληφθεῖσα, ὑπὸ τοῦ Κτίστου σάρξ ἡμῶν, μετὰ τὸ πάθος καὶ τὴν ἔγερσιν, ἀπρόσιτος τῇ φθορᾷ, κατεσκευάσθη, καὶ θνητοὺς καινουργεῖ κράζοντας· Πάντα τὰ ἔργα, τὸν Κύριον ὑμνεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον

Στίχ. Ὑπεραγία Θεοτόκε, σῶσον ἡμᾶς.

Σοῦ τὸ καθαρόν, καὶ πανάμωμον Παρθένε, τὸ ρύπαρὸν καὶ ἔμμυσον, τῆς οἰκουμένης ἀπεκάθηρε, καὶ γέγονας τῆς ἡμῶν, πρὸς τὸν Θεὸν καταλλαγῆς αἰτίᾳ Πάναγνε· πάντες διό σε, Παρθένε εὐλογοῦμεν, καὶ ὑπερυψοῦμεν εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Κανὼν Σταυροαναστάσιμος.

Τὸν μόνον ἄναρχον [ΤΟ ΑΚΟΥΤΕ](#)

Τὸν ὑπομείναντα ἐκουσίως τὰ πάθη, καὶ ἐν Σταυρῷ προσηλωθέντα βουλήσει, καὶ λύσαντα τὰς τοῦ ἄδου δυνάμεις, ὑμνεῖτε Ἱερεῖς, λαὸς ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Στίχ. Δόξα σοι, ὁ Θεὸς ἡμῶν δόξα σοι.

Τὸν καταργήσαντα τοῦ θανάτου τὸ κράτος, καὶ ἀναστάντα ἐκ τοῦ τάφου ἐν δόξῃ, καὶ σώσαντα τῶν ἀνθρώπων τὸ γένος, ὑμνεῖτε Ἱερεῖς, λαὸς ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον

Στίχ. Ὑπεραγία Θεοτόκε, σῶσον ἡμᾶς.

Τὸν μόνον εὔσπλαγχνον καὶ προαιώνιον Λόγον, τὸν ἐπ' ἐσχάτων ἐκ Παρθένου τεχθέντα, καὶ λύσαντα τὴν ἀρχαίαν κατάραν, ὑμνεῖτε Ἱερεῖς, λαὸς ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Κανὼν τῆς Θεοτόκου

Ἄφλεκτος πυρί [ΤΟ ΑΚΟΥΤΕ](#)

Τῷ φέγγει τοῦ σοῦ τοκετοῦ, τὴν οἰκουμένην, ξενοπρεπῶς ἐφώτισας, Θεογεννῆτορ· τὸν γὰρ ὄντως Θεόν, ἀγκάλαις φέρεις ταῖς σαῖς, καταλαμπρύνοντα πιστούς, τοὺς ἀεὶ κράζοντας· Πάντα τὰ ἔργα, τὸν Κύριον ὑμνεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Στίχ. Ὑπεραγία Θεοτόκε, σῶσον ἡμᾶς.

Ὕμνοῦμεν Ἄγνη, εὐσεβῶς τὴν σὴν γαστέρα, τὴν τὸν Θεὸν χωρήσασαν, ἀνερμηνεύτως σωματούμενον, τὸν δόντα πᾶσι πιστοῖς, θεογνωσίας φωτισμόν, τοῖς ἀεὶ κράζουσι· Πάντα τὰ ἔργα, τὸν Κύριον ὑμνεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Στίχ. Ὑπεραγία Θεοτόκε, σῶσον ἡμᾶς.

Φωτός σου ταῖς μαρμαρυγαῖς, τοὺς σὲ ὑμνοῦντας, φωτοειδεῖς ἀπέργασαι, φωτογεννῆτορ Θεοτόκε ἀγνή· φωτὸς γὰρ ὥφθης σκηνή, καταφαιδρύνουσα φωτὶ τοὺς ἀεὶ κράζοντας· Πάντα τὰ ἔργα, τὸν Κύριον ὑμνεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

΄Ωδὴ θ' Ό Ειρμόδες [ΤΟ ΑΚΟΥΤΕ](#)

«Μὴ τῆς φθορᾶς διαπείρᾳ κυοφορήσασα, καὶ παντεχνήμονι Λόγῳ σάρκα δανείσασα, Μῆτερ ἡ πείρανδρε, Παρθένε Θεοτόκε, δοχεῖον τοῦ ἀστέκτου, χωρίον τοῦ ἀπείρου πλαστουργοῦ σου Σὲ μεγαλύνομεν».

Στίχ. Δόξα τῇ Ἁγίᾳ Ἀναστάσει σου, Κύριε.

Οι τῇ Θεότητι πάθη προσεφαρμόζοντες, ἐπιστομίζεσθε πάντες ἀλλοτριόφρονες· Κύριον δόξης γάρ, σαρκὶ ἐσταυρωμένον, ἀσταύρωτον δὲ φύσει, τῇ θείᾳ, ώς ἐν δύο, ἔνα φύσεσι μεγαλύνομεν.

Στίχ. Δόξα τῇ Αγίᾳ Ἀναστάσει σου, Κύριε.

Οι τῶν σωμάτων τὴν ἔγερσιν ἀθετήσαντες, πρὸς τὸ Χριστοῦ πορευθέντες μνῆμα διδάχθητε, ὅτι νενέκρωται, καὶ ἐγήγερται πάλιν, ἡ σάρξ τοῦ ζωοδότου, εἰς πίστωσιν ἐσχάτης, Ἀναστάσεως, ἢν ἐλπίζομεν.

Τριαδικὸν

Στίχ. Ὑπεραγία Θεοτόκε, σῶσον ἡμᾶς.

Οὐ θεοτήτων Τριάδα, ἀλλ' ὑποστάσεων, οὐδὲ Μονάδα προσώπων, ἀλλὰ Θεότητος, σέβοντες, τέμνομεν, τοὺς ταύτην διαιροῦντας, συγχέομεν δὲ πάλιν, τοὺς σύγχυσιν τολμῶντας, κατὰ ταύτης, ἥν μεγαλύνομεν.

Κανὼν Σταυροαναστάσιμος

Μήτηρ Θεοῦ καὶ Παρθένος ΤΟ ΑΚΟΥΣΤΕ

Φῶς ἐκ φωτός, Πατρικῆς ἀπαύγασμα δόξης, ἀχρόνως ἐκλάμψαν, ώς ἐν σκότει τῷ βίῳ, τῷ ἀνθρωπίνῳ Χριστὸς ἔλαμψε, καὶ τὸ διῶκον ἀπήλασε σκότος, ὃν ἀκαταπαύστως οἱ πιστοὶ μεγαλύνομεν.

Στίχ. Δόξα σοι, ὁ Θεὸς ἡμῶν δόξα σοι.

Πάθη σαρκός, καὶ ισχὺν Θεότητος, ἐν Χριστῷ καθορῶντες, οἱ φρονοῦντες τὴν μίαν, σύνθετον φύσιν αἰσχυνέσθωσαν· ὁ γὰρ αὐτὸς ώς μὲν ἄνθρωπος θνήσκει, ώς δὲ τοῦ παντὸς Δημιουργὸς ἔξανίσταται.

Θεοτοκίον

Στίχ. Ὑπεραγία Θεοτόκε, σῶσον ἡμᾶς.

Πλήν σου Θεόν, οὐ γινώσκω ἔτερον, ἡ Ἐκκλησία βοῶ σοι, ἐξ ἐθνῶν με ἀπίστων, οἰκείαν νύμφην ἐκλεξάμενον· δίδου οὖν Λόγε πιστοῖς σωτηρίαν, σὲ τῆς κυησάσης πρεσβείαις, ώς εὔσπλαγχνος.

Τῆς Θεοτόκου ὁ αὐτὸς

Χαρᾶς ἡμῖν αἰωνίου πρόξενος, καὶ εὐφροσύνης ἐδείχθης, ἀειπάρθενε Κόρη, τὸν Λυτρωτὴν κυοφορήσασα, τὸν ἀληθείᾳ καὶ Πνεύματι θείῳ, τοὺς αὐτὸν τιμῶντας, ώς Θεὸν ἐκλυτρούμενον.

Στίχ. Ὑπεραγία Θεοτόκε, σῶσον ἡμᾶς.

Ψάλλων Δαυὶδ σὸς προπάτωρ Πάναγνε, σὲ κιβωτὸν ὄνομάζει, ἀγιάσματος θείου, ὑπερφυῶς Θεὸν χωρήσασαν, τὸν ἐν πατρῷοις καθήμενον κόλποις, ὃν ἀκαταπαύστως οἱ πιστοὶ μεγαλύνομεν.

Στίχ. Ὑπεραγία Θεοτόκε, σῶσον ἡμᾶς.

Ως ἀληθῶς ὑπερτέρα πέφυκας, πάσης τῆς κτίσεως Κόρη· τὸν γὰρ κτίστην τῶν ὅλων, σωματικῶς ἡμῖν ἐγέννησας· ὅθεν ώς Μήτηρ τοῦ μόνου Δεσπότου, φέρεις κατὰ πάντων ἀρχικῶς τὸ ἐκνίκημα.

Αἶνοι Ἡχος βαρὺς

Ἀνέστη Χριστὸς ἐκ νεκρῶν, λύσας θανάτου τὰ δεσμά, εὐαγγελίζου γῆ χαρὰν μεγάλην, αἰνεῖτε οὐρανοὶ Θεοῦ τὴν δόξαν.

Ἀνάστασιν Χριστοῦ θεασάμενοι, προσκυνήσωμεν ἄγιον Κύριον, Ἰησοῦν τὸν μόνον ἀναμάρτητον.

Χριστοῦ τὴν Ἀνάστασιν, προσκυνοῦντες οὐ παυόμεθα· αὐτὸς γὰρ ἡμᾶς ἔσωσεν, ἐκ τῶν ἀνομιῶν ἡμῶν, ἄγιος Κύριος Ἰησοῦς, ὁ δεῖξας τὴν Ἀνάστασιν.

Τί ἀνταποδώσωμεν τῷ Κυρίῳ, περὶ πάντων ὃν ἀνταπέδωκεν ἡμῖν, δι' ἡμᾶς Θεὸς ἐν ἀνθρώποις, διὰ τὴν

καταφθαρεῖσαν φύσιν, ὁ Λόγος σάρξ ἐγένετο, καὶ ἐσκήνωσεν ἐν ἡμῖν, πρὸς τοὺς ἀχαρίστους ὁ Εὐεργέτης, πρὸς τοὺς αἰχμαλώτους ὁ Ἐλευθερωτής, πρὸς τοὺς ἐν σκότει καθημένους, ὁ Ἡλιος τῆς δικαιοσύνης ἐπὶ τὸν Σταυρὸν ὁ ἀπαθής, ἐπὶ τὸν Ἀδην τὸ φῶς, ἐπὶ τὸν θάνατον ἡ ζωὴ, ἡ Ἀνάστασις διὰ τοὺς πεσόντας, πρὸς ὃν βοήσωμεν, ὁ Θεὸς ἡμῶν δόξα σοι.

Πύλας Ἅδου συνέτριψας Κύριε, καὶ θανάτου τὸ κράτος κατήργησας, τῇ κραταιῇ δυνάμει σου, καὶ συνήγειρας νεκρούς, τοὺς ἀπ' αἰῶνος ἐν σκότει καθεύδοντας, τῇ θείᾳ καὶ ἐνδόξῳ Ἀναστάσει σου, ὡς Βασιλεὺς τοῦ παντός, καὶ Θεὸς παντοδύναμος.

Δεῦτε ἀγαλλιασώμεθα τῷ Κυρίῳ, καὶ εὐφρανθῶμεν ἐν τῇ Ἀναστάσει αὐτοῦ ὅτι συνήγειρε νεκρούς, ἐκ τῶν τοῦ Ἅδου ἀλύτων δεσμῶν, καὶ ἐδωρήσατο τῷ κόσμῳ ὡς Θεός, ζωὴν αἰώνιον, καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Ἐξαστράπτων Ἀγγελος, ἐν τῷ λίθῳ ἐκάθητο τοῦ Ζωοδόχου μνήματος, καὶ Γυναιξὶ Μυροφόροις εὐηγγελίζετο λέγων· Ἄνέστη ὁ Κύριος, καθὼς προεἶπεν ὑμῖν, ἀπαγγείλατε τοῖς Μαθηταῖς αὐτοῦ, ὅτι προάγει ὑμᾶς εἰς τὴν Γαλιλαίαν, τῷ δὲ κόσμῳ παρέχει, ζωὴν αἰώνιον, καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Τί ἀπεδοκιμάσατε τὸν λίθον τὸν ἀκρογωνιαῖον, ὃ παράνομοι Ιουδαῖοι; Οὗτος ἐστιν ὁ λίθος, ὃν ἔθετο ὁ Θεὸς ἐν Σιών, ὁ ἐκ πέτρας πηγάσας ἐν ἐρήμῳ τὸ ὄντος, καὶ ἡμῖν ἀναβλύζων ἐκ τῆς πλευρᾶς αὐτοῦ ἀθανασίαν, οὗτος ἐστιν ὁ λίθος, ὁ ἐξ ὅρους Παρθενικοῦ ἀποτμηθείς, ἀνευ θελήματος ἀνδρός, ὁ Υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου, ὁ ἐρχόμενος ἐπὶ τῶν νεφελῶν τοῦ οὐρανοῦ, πρὸς τὸν Παλαιὸν τῶν ἡμερῶν, καθὼς εἴπε Δανιήλ, καὶ αἰώνιος αὐτοῦ ἡ Βασιλεία.

ΕΙΣ ΤΗΝ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑΝ

ΟΙ ΜΑΚΑΡΙΣΜΟΙ ΤΟ ΑΚΟΥΣΤΕ

Μακάριοι οἱ ἐλεήμονες, ὅτι αὐτοὶ ἐλεηθήσονται.

Ωραῖος ἦν καὶ καλὸς εἰς βρῶσιν, ὁ ἐμὲ θανατώσας καρπός, Χριστός ἐστι τὸ ξύλον τῆς ζωῆς, ἐξ οὐ φαγῶν οὐ θνήσκω, ἀλλὰ βιω σὺν τῷ Ληστῇ· Μνήσθητί μου Κύριε, ἐν τῇ Βασιλείᾳ σου.

Μακάριοι οἱ καθαροὶ τῇ καρδίᾳ ὅτι αὐτοὶ τὸν Θεὸν ὄψονται.

Ἐν τῷ Σταυρῷ ὑψωθεὶς οἰκτίρμον, τοῦ Ἅδαμ τὸ χειρόγραφον, τῆς πάλαι ἀμαρτίας ἐξήλειψας, καὶ ἔσωσας ἐκ πλάνης, ἄπαν τὸ γένος τῶν βροτῶν· ὅθεν ἀνυμνοῦμέν σε, εὐεργέτα Κύριε.

Μακάριοι οἱ εἰρηνοποιοί, ὅτι αὐτοὶ νίοι Θεοῦ κληθήσονται.

Προσήλωσας ἐν Σταυρῷ Οἰκτίρμον, τὰς ἡμῶν ἀμαρτίας Χριστέ, καὶ τῷ σῷ θανάτῳ, τὸν θάνατον ἐνέκρωσας, ἐγείρας τοὺς τεθνεῶτας ἐκ νεκρῶν· ὅθεν προσκυνοῦμέν σου, τὴν σεπτὴν Ἀνάστασιν.

Μακάριοι οἱ δεδιωγμένοι ἔνεκεν δικαιοσύνης, ὅτι αὐτῶν ἐστιν ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν.

Ἐξέχεε τὸν ἰὸν ὁ ὄφις, ἀκοαῖς ταῖς τῆς Εὔας ποτέ, Χριστὸς δὲ ἐν τῷ ξύλῳ τοῦ Σταυροῦ, ἐπήγασε τῷ κόσμῳ, τῆς ζωῆς τὸν γλυκασμόν. Μνήσθητί μου Κύριε, ἐν τῇ Βασιλείᾳ σου.

Μακάριοί ἐστε ὅταν ὄνειδίσωσιν ὑμᾶς, καὶ διώξωσι, καὶ εἴπωσι πᾶν πονηρὸν ρῆμα καθ' ὑμῶν ψευδόμενοι ἔνεκεν ἐμοῦ.

Ἐν μνήματι ὡς θητὸς ἐτέθης, ἡ ζωὴ τῶν ἀπάντων Χριστέ, καὶ ἔθλασας τοῦ ἄδου τοὺς μοχλούς, καὶ ἀναστὰς ἐν δόξῃ, τριήμερος ὡς δυνατός, πάντας κατεφάτισας. Δόξα τῇ ἐγέρσει σου.

Χαίρετε καὶ ἀγαλλιᾶσθε, ὅτι ὁ μισθὸς ὑμῶν πολὺς ἐν τοῖς οὐρανοῖς.

Ο Κύριος ἀναστὰς τριήμερος ἐκ νεκρῶν, ἐδωρήσατο εἰρήνην τὴν ἴδιαν τοῖς μαθηταῖς, καὶ τούτους εὐλογήσας, ἐξαπέστειλεν εἰπών· Πάντας προσαγάγετε, εἰς τὴν Βασιλείαν μου.

Δόξα...

Φῶς ὁ Πατήρ, φῶς ὁ Υἱὸς καὶ Λόγος, φῶς τὸ Πνεῦμα τὸ ἄγιον, ἀλλ' ἐν φῶς τὰ τρία· εἰς γὰρ Θεός, ἐν τρισὶ μὲν προσώποις, μιᾶ δὲ φύσει καὶ ἀρχῇ, ἀτμητοῖς, ἀσύγχυτος, πέλων προαιώνιος.

Kai νῦν ... Θεοτοκίον

Ἐκύησας τὸν Υἱὸν καὶ Λόγον τοῦ Πατρός, ἐν σαρκὶ ἐπὶ γῆς, ώς οἶδε Θεοτόκε ὁ αὐτός· διὸ Παρθενομῆτορ, οἵ θεωθέντες διὰ σοῦ· Χαῖρέ σοι κραυγάζομεν, τῶν Χριστιανῶν ἡ ἐλπίς.